

Uit de tijd
door Edith Potjer

column

Ode aan de oude boom.

Elke dag loop ik in het Asserbos, samen met de hond.

In de dagelijkse route neem ik de oude vijver mee, vooral vanwege de boom, die zo ontzettend mooi is, vanwege zijn omvang. Indrukwekkend, zoals hij daar is.

Een boom die veel heeft meegemaakt, veel heeft doorstaan, zo krachtig.

Hij staat scheef, heel erg scheef. Maar toch denk ik niet dat hij zou kunnen omvallen, want daar is hij veel te mooi en sterk voor.

Zijn takken buigen over de vijver en de uiteinden zelfs in de vijver. De eenden vinden daar hun nesten en schuilplaats.

De boom heeft veel meegemaakt. Dat kan je zien. Het kan niet anders dat je onder de indruk komt van zijn kracht en zijn wezen. En toch.... bleek hij heel kwetsbaar.

Op een dag was er die storm, die storm met onvoorspelbare krachtige rukken, op die dag werd de boom zo maar geveld. Zijn sterke wortels waren te diep weggezakt in de afkavelende grond. De harde bodem werd zacht, en de boom had geen uitweg meer. Hij was te sterk, en daarom ook te kwetsbaar geworden.

Elke dag als ik langs de oude vijver loop, zie ik de boom nog voor me, alsof hij daar nog is, alsof hij wil laten weten dat hij nog steeds bescherming wil geven voor de eenden. De houtbrokken die overgebleven zijn, zijn nu een huis voor vele dieren van het bos, kevertjes, bosmuizen en nog meer.

Zo lang ik langs de oude vijver loop, zo lang blijft de boom in mijn gedachten.

Sterk, maar kwetsbaar, een boom met ontzag, met warmte, een boom die vele jaren voor veel mensen een indrukwekkende verschijning was. Er groeit al weer veel om zijn gebroken stam heen. Het krioelt er van het leven dat doorgaat, generaties verder.